

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Turbado EU LLC**, company nr. 0509342, DIČ: SK4020425222
sídlem 113 Barksdale Pro Center, Newark, Country of Newcastle, USA
zastoupený evropským advokátem JUDr. Alexandrem Kasatkinem, LL.M.
sídlem Husinecká 903/10, Praha 3 - Žižkov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2018, č.j. 25651/18/5100-41458-711929

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, jeho předcházející průběh a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla k odvolání žalobce potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 16.10.2017, č.j. 7483189/17/2010-80542-108899 a č. j. 7482847/17/2010-80542-108899 (dále též jen „rozhodnutí správce daně“).
2. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správce daně nařídil k vymožení daňového nedoplatku obchodní společnosti HB ELEKTRO s.r.o. (dále též jen „daňový dlužník“) exekucními příkazy ze dne 5. 9. 2017, č. j. 6906442/17/201080542-108899 a č. j.

6906695/17/2010-80542-107911 (dále jen „exekuční příkazy“) daňovou exekuci prodejem movitých věcí.

3. Dne 6. 9. 2017 se úřední osoby Finančního úřadu pro Ústecký kraj dostavily na adresu Masarykova 381/387, Ústí nad Labem k provedení soupisu movitých věcí daňového dlužníka. Daňový nedoplatek byl uhrazen na výzvu daňového exekutora ve smyslu ust. § 204 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a to z bankovního účtu žalobce (viz protokol o soupisu věcí č. j. 2045510/17/2501-80542-507886 ze dne 6. 9. 2017). Daňová exekuce byla následně zastavena rozhodnutími správce daně ze dne 10.10.2017, č. j. 7412003/17/2010-80542-108899 a č. j. 7412196/17/2010-80542-108899.
4. Správci daně byla dne 21. 9. 2017 doručena podání žalobce označená jako „Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce“, zaevidovaná pod č. j. 7265426/17 a č. j. 7265461/17. Tato podání správce daně posoudil jednak jako návrhy na vyloučení majetku z daňové exekuce, ale také jako návrhy na odklad daňové exekuce a námitky proti exekučním příkazům. Rozhodnutí ve věci návrhů na vyloučení majetku z daňové exekuce byla správcem daně vydána dne 16. 10. 2017 pod č. j. 7476501/17/2010-80542-108899 a č. j. 7475467/17/2010-80542-108899 a rozhodnutí ve věci návrhů na odklad daňové exekuce byla vydána dne 16. 10. 2017 pod č. j. 7480493/17/2010-80542-108899 a č. j. 7481217/17/2010-80542-108899. Dne 16. 10. 2017 správce daně vydal i rozhodnutí ve věci námitek proti exekučním příkazům č. j. 7483189/17/2010-80542-108899 a č. j. 7482847/17/2010-80542-108899 (tato rozhodnutí jsou předmětem řízení v této věci). Výše uvedenými rozhodnutími správce daně všechna řízení zahájená na základě podání žalobce označeného jako „Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce“ zastavil. K odvolání žalobce pak bylo vydáno napadené rozhodnutí.
5. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za rozporné s ust. § 22 a ust. § 159 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný svým postupem odňal žalobci procesní práva, které mu daňový řád přiznává. Žalobce je osobou, jejíž práva a povinnosti jsou správou daní v souladu s ust. § 22 daňového řádu dotčeny, neboť:

- exekuční příkaz postihl majetek ve výši 2.119.879,00 Kč, který patří žalobci, ne daňovému dlužníku; žalovaný tak na základě exekučního příkazu na prodej movitých věcí ze dne 5.9.2017, č.j. 6906695/17/2010-80542-107911 zadržel majetek žalobce ve výši 2 119 879,00 Kč, který není v majetku daňového dlužníka,

- exekuční příkaz postihl majetek ve výši 2.221.243,27 Kč, který patří žalobci, ne daňovému dlužníku; žalovaný tak na základě exekučního příkazu na prodej movitých věcí ze dne 5.9.2017, č.j. 6906442/17/2010-80542-108899 zadržel majetek žalobce v sumě 2 221 243,27 Kč, který není v majetku daňového dlužníka,

- pokračováním v daňové exekuci v nastaveném rozsahu vznikla škoda na majetku žalobce a žalovaný se dalším postupem v daňové exekuci ve vztahu k majetku žalobce dopouští nesprávného úředního postupu, zakládá se tak odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci.

6. Pokud žalovaný neuznal oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, měl dle názoru žalobce jeho námitku rozhodnutím zamítnout a nikoli zastavit řízení. Žalobce trvá na tom, že je osobou zúčastněnou na správě daní, které má žalovaný umožnit uplatnění jejích práv. Podle § 6 odst. 1 daňového řádu mají osoby zúčastněné na správě daní rovná procesní práva a povinnosti. Žalobce je osobou ve smyslu ust. § 5 odst. 3 v spojení s ust. § 22 daňového řádu, neboť je osobou zúčastněnou na správě daní v pozici třetí osoby; postupem žalovaného tak jsou práva žalobce dotčena. Jakýkoliv jiný výklad by byl v rozporu s povahou dané věci. Vzhledem k tomu, že žalovaný řádně neprojednal a nerozhodl o podaných námitkách žalobce vůči exekučnímu příkazu, byl jeho postup v rozporu s ust. § 6 daňového řádu.
7. Žalobce žalovaného upozornil na skutečnost, že výkon daňové exekuce postihuje majetek, který je ve vlastnictví žalobce. Jednalo se o movité věci – zboží, které žalovaný začal exekučně postihovat. Vzhledem k tomu byl žalobce nucen postupem žalovaného ke konání, kterým eliminoval škody na své straně - za daňového dlužníka uhradil daňový nedoplatek ve výši 2 119 879,00 Kč a ve výši 2 221 243,27 Kč. Došlo tak výlučně v příčinné souvislosti z důvodu, že v případě další blokace zboží hrozila žalobci škoda v mnohem větším rozsahu, neboť v provozovně daňového dlužníka měl uskladněno zboží v hodnotě přibližně 16 milionů Kč, které by bylo blokací znehodnoceno, a tudíž by žalobce přišel o zboží mnohem vyšší hodnoty, než je výška nedoplatku daňového dlužníka.

II. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. K postavení žalobce v daňovém řízení uvedl, že žalobce nelze považovat za osobu oprávněnou podat námitku proti exekučním příkazům, jelikož samotnými exekučními příkazy nemohla být nikterak dotčena žalobcova práva či povinnosti. Vydáním exekučního příkazu na prodej movitých věcí může být zasaženo pouze do práv osoby označené v exekučním příkazu, jejíž nedoplatek je vymáhán, a to s ohledem na skutečnost, že takovým exekučním příkazem se stanovuje toliko způsob provedení daňové exekuce, přičemž exekuční příkaz dále obsahuje informaci o výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2 a odkaz na exekuční titul.
10. Ke skutečnostem, v nichž žalobce spatřuje zásah do vlastních práv, žalovaný uvedl, že žalobce uhradil daňový nedoplatek za daňového dlužníka, aby se vyhnul sepsání movitých věcí, o nichž uvádí, že byly jeho vlastnictvím. Žalobce tak vlastním jednáním zabránil daňové exekuci prodejem movitých věcí, a proto mu touto exekucí nemohla být způsobena jakákoliv škoda. Jakákoliv škoda v důsledku daňové exekuce mu nemohla vzniknout ani následně, jelikož daňová exekuce byla rozhodnutími č. j. 7412003/17/2010-80542-108899 a č. j. 7412196/17/2010-80542-108899 zastavena, a to právě v důsledku úhrady nedoplatku.
11. Žalovaný tak uzavřel, že řízení o námitkách byla po právu zastavena a pro úplnost dodal, že zákon se situací, kdy jiný subjekt uhradí daňový nedoplatek za daňového dlužníka,

výslovně počítá v ust. § 164 odst. 4 daňového řádu, přičemž z následujícího ustanovení vyplývá, že vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné.

12. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval žalobní argumentaci. Nad její rámec doplnil, že žalovaný překročil meze správního uvážení. Napadeným rozhodnutím byl poškozen majetek, který nespadal pod majetek daňového dlužníka; tím bylo neoprávněně zasaženo do vlastnického práva žalobce. Daňové orgány se vlastnickým právem k movitým věcem měly zabývat, a pokud tak nečinily, pochybily. Nesprávným závěrem, že daňový dlužník je vlastníkem movitých věcí, byl žalobce poškozen a vznikla mu škoda ve výši 4 341 122 Kč.

III. Posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
14. Řízení před správcem daně bylo zastaveno z důvodu, že návrh žalobce, jenž správce daně vyhodnotil jako námitku proti exekučnímu příkazu vydanému na majetek daňového dlužníka, byl podán osobou, která takovou námitku není oprávněna uplatnit ve smyslu § 159 odst. 1 daňového řádu. Předmětem soudního přezkumu je tedy otázka, zda pro vydání takového rozhodnutí procesní povahy byly splněny zákonem stanovení podmínky.
15. Podle § 159 odst. 1 daňového řádu *proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.*
16. Osobami zúčastněnými na správě daní jsou daňové subjekty a třetí osoby (§ 5 odst. 3 daňového řádu). Daňovým subjektem je podle § 20 odst. 1 daňového řádu *osoba, kterou za daňový subjekt označuje zákon, jakož i osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka nebo jako plátce daně.* Třetími osobami se podle § 22 daňového řádu rozumějí *osoby jiné než daňový subjekt, které mají práva a povinnosti při správě daní, nebo jejichž práva a povinnosti jsou správou daní dotčena.*
17. V posuzované věci bylo zahájeno exekuční řízení vydáním exekučního příkazu na prodej movitých věcí daňového dlužníka (§ 178 odst. 1 daňového řádu). Ve výroku exekučního příkazu byl v souladu s § 178 odst. 2 uveden způsob provedení daňové exekuce, výše nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výše exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2 a odkaz na exekuční titul.
18. Podle § 203 odst. 1 daňového řádu *daňová exekuce prodejem movitých věcí, které jsou ve vlastnictví dlužníka, nebo prodejem spoluvlastnického podílu na věci movité se provede sepsáním věcí, které podléhají exekuci, a jejich zpeněžením, pokud to povaha věci nevylučuje.* Podle § 204 odst. 1 daňového řádu *věci, které mají být prodány, určí daňový exekutor v soupisu věcí.*

19. V posuzované věci byla daňová exekuce vedena k vymožení nedoplatku daňového dlužníka, tj. osoby odlišné od žalobce. Žalobci nebyly exekučním příkazem uloženy žádné povinnosti, ani nebyl v postavení jinak dotčeném. Ve vztahu k exekučnímu řízení tak žalobce nelze považovat za osobu zúčastněnou na tomto řízení. Toto postavení žalobce nezískal ani tím, že za daňového dlužníka uhradil daňové nedoplatky (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2008, č.j. 5 Afs 145/2007-107, publ. pod č. 1690/2008 Sb. NSS).
20. Žalobce sice poukazoval na to, že je vlastníkem movitých věci nacházejících se v provozovně daňového dlužníka (což je skutečnost zakládající žalobci účastenství v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce), avšak došlo-li k zastavení zahájeného exekučního řízení, aniž byl vůbec proveden soupis movitých věcí ve smyslu § 204 odst. 1 daňového řádu, nařízení exekuce do práv žalobce žádným způsobem nezasáhlo a zasáhnout ani nemohlo. Exekučními příkazy totiž nebyl žádný konkrétní hmotný majetek vymezen.
21. Soud tak konstatuje, že v řízení o námitce žalobce proti exekučnímu příkazu nebyly splněny podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí, neboť námitka nebyla podána osobou k tomu oprávněnou (osobou zúčastněnou na správě daní). Žalovaný a správce daně tedy postupovali v souladu se zákonem, pokud řízení o návrhu žalobce zastavili, neboť jeho věcné projednání nebylo možné; jednalo se tak o podání zjevně právně nepřipustné podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu.
22. Nadto je nutno konstatovat, že pokud došlo v rámci daňové exekuce k zastavení exekučního řízení, jako tomu bylo v této věci, pak by i v případě, že by žalobce byl v postavení osoby zúčastněné na tomto řízení, muselo být řízení stejně zastaveno z důvodu své bezpředmětnosti ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2006, č.j. 3 Afs 5/2004-63, publ. pod č. 1471/2008 Sb. NSS).
23. K dalším námitkám žalobce soud uvádí, že finanční prostředky, které žalobce za daňového dlužníka dobrovolně uhradil, nejsou finančními prostředky postiženými daňovou exekucí (ta se měla vést prodejem movitých věcí). Jak již uvedl žalovaný, vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, je možné výlučně na základě žádosti podle § 165 odst. 2 a 3 daňového řádu za splnění vymezených podmínek, přičemž se jedná o výjimku z obecné zásady vyjádřené v § 165 odst. 1 daňového řádu (cit. *Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné*). Tyto podmínky (mj. provedení platby v důsledku zřejmého omylu) však žalobce nesplnil, ostatně ani to netvrdil.
24. Poukazoval-li v této souvislosti žalobce na vznik škody, jež mu tímto postupem (myšleno zřejmě tím, že za daňového dlužníka uhradil daňové nedoplatky) měla vzniknout, soud podotýká, že předmětem tohoto přezkumného řízení nejsou a nemohou být otázky týkající se případné škody způsobené žalobci při výkonu veřejné moci. Jejich řešení nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví.
25. K argumentaci, v níž žalobce poukazoval na porušení zásady rovnosti v daňovém řízení, jejímž smyslem a účelem je přiznání shodných procesních práv a povinností zúčastněným osobám, resp. osobám ve shodném procesním postavení, soud uvádí, že pokud žalobce

takovou osobou nebyl, nemůže se přiznání procesních práv osoby v takovém postavení úspěšně domáhat. Námitce porušení § 6 odst. 1 daňového řádu tak nelze přisvědčit. Zcela obecné tvrzení žalobce, že žalovaný zneužil správní uvážení, pak vzhledem k jeho naprosté nekonkrétnosti ani nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod, a proto se jím soud nezabýval.

26. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že žaloba není důvodná. Soud ji proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci měl plný úspěch žalovaný, jemuž však v řízení žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. března 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu